

Колір тризни

Наталія Горішна

світлій пам'яті батька

Виплакала... Викричала... Справді? –
Біль не поміщається в словах.
Чорне заминало на свічаді.
Щемом безголосим – "зносить дах".
Вже про тебе, татку, кажуть – "прах"...
Я ж у цілковитому безладді
Все тебе шукаю – в зорепаді,
Все з тобою раджуся – у снах.
Колір тризни чорний, як вугіль.
Колір тризни білий березіль –
Як зарано квітнуть абрикоси!
Вічний вітер в пелюстках розносить
Запах меду, смерті і весіль...
Колір тризни обирає ціль!
* * *

Свічка плаче за татом.
Я, не маючи слів,
Все броджу по кімнаті,
Як по розі вітрів:
Із кута до куточка,
Від вікна до дверей...
І прасую сорочку,
Й жду від татка вістей.